

Sa aitafid mind tänini,
Kui nõdra last üks isa;
Ma usun ka, et surmani,
Sa mind ei jäta maha.
Su pääle üksnes loodan ma,
Su poole uskus hoian ka,
Sa kõige heldem isa!

Dh aita ka, et hoolega
Su riiki taga nõuan,
Et ilma auu ja wara ma,
Kui pühkmed mahajätan. —
Ihm hukka lä'ab, Su sõna jääb,
Küll' igoüks ju seda näab,
Mis waleks ei saa jääma, —

Dh ära wõta nuhelda,
Kui Sinu wastu eksin —
Ei elu-kirjast kustuta',
Kui käsü üle astun.
Su Waimu läbi juhata,
Ja õiget teed siin õpeta,
Et ükskord õnsast' suren.

J. D.

Küüne kivi.

Kord läks Saatan reisi pääle, oma laiju maapäälsid waldasi läbi waatama. Oma reisi tehes tuli tema ka meie Paltimaale. Aga kuidas wihastas ta ennast, kui leidis, et Ewangeliumi walguš ka juba siin paistma oli hakkanud, mis tema wõimusel otsa teha ahwardas.

Oma suureks ehmatuseks nägi ta juba Düünajõe kalda ääres ühe Jumala koea, kus sees wagad ristiniimesed oma Dnnistegijale tänu ja kiituse laulusi laulsid. Sõge mõdda tulid laewu üles, kes uusi paatrid juure tõid.

Oma wiha sees ja lühikesse nõuupidamise järele, kuidas seda ärakeelda, et Ewangeliumi walguš mitte kaugemale ei saaks minema, lendas ta üles ja läks Rootsimaaale, kus ta ennast ühe kive-mägestikku jälle mahalaaskis. Säär walitses ta enesele ühe paraja kivi wälja, wõttis küünde wahela ja lendas üles, ning ruttas sellega Düüna poole tagasi, et laewa-